

Care-i amorul meu în astă lume

Mihai Eminescu

Care-i amorul meu în astă lume:
Este-al bravurii coiful de aramă,
Sau al măririi aspru rece nume?

Sau este claustrul cernit, ce cheamă
Cu-a lui icoane sânte-ngălbenite,
Cu clopotu-i vestind a morții dramă?

Sau este chipul blând unei iubite,
Ce, dulce, pură, sântă și frumoasă,
Să-mi facă zile albe, - ore-aurite?

O văd adesea steauă radioasă
'N-oglinda sufletului meu - o zeie -
Ș-a ei privire-asupra mea se lasă:

De înger suflet, chipul de femeie;
În visul vieții ei ea sfânt surâde
Și mă-namor de-oricare-a ei idee,

Când lumea-amar de visu-acesta râde:
Nu e femeia ce crezi tu, nebune,
Și chipul care inima-ți l-închide

Nu este-n lume. Cine-atunci mi-a spune
Unde e îngerul cu-aripi senine,
A sufletului meu scumpă minune?

Ea n-a fost niciodată... doar în tine
De-a fost vreodată ea, de mult e moartă,
Astfel de chip o dată-n lume vine.

Dar de nu e, mângâie-ți a ta soartă -
Crede: că ea deodată cu-a ta fire
Trecut-a-n lume-a cerurilor poartă,

Dar înainte de-a-i-ntâlni privirea,
Ea a murit și-a ei ființă bună
E colb în lume, umbră în gândire!

De-aceea-n înstelate nopți cu lună,
Pasu-ți îndreaptă, cată cimitirul
Și un mormânt ți-alege, ți-ncunună,

Încordă-ți lira scumpă, iară mirul
Al vorbelor iubirii tu îl varsă
Pe-acel mormânt ce-l înverzește pirul

Și zi: Dormi dusă, inima mea arsă.